

ספר ההתגלות פרק י"ד - פסוקים 14-20

יבש הקציר ובשל הבציר

(לירון שני) 14/8/21

שיעור זה ממשיך את הסדרה על ספר ההתגלות, ואנחנו עדיין נמצאים בתוך ההפסקה אחרי השופר השביעי ולפני קערות הזעם. ההפסקה מופיעה מיד לאחר ההודעה המלווה לתקיעת השופר השביעי, המבשרת על העברת הסמכות על העולם מהשטן חזרה לאלוהים. השטן כמובן ממש לא שמח עם ההכרזה הזו ולכן מנסה להילחם בכל כוחו. ההפסקה היא יחסית ארוכה, מפני שהיא מתפרשת על פרקים 12 עד 14. פרק יד' מגיע מיד אחרי פרק י"ג ופרק י"ג היה פרק מאוד פסימי ומדכא. פרק המדבר על שתי החיות, המנהיג הפוליטי והמנהיג הרוחני, אשר למעשה יעשו שמות בארץ.

אף אחד מאיתנו לא היה רוצה להיות כאן כשהם יפעלו, כי זה ברור שזו תהיה תקופה מאוד לא נעימה. רק תחשבו מה היה קורה אם ספר ההתגלות היה נגמר בסוף פרק י"ג. ואכן, ניתן לראות היטב, וחלקנו אולי לחוות מה קורה בחייהם של אנשים, כאשר אין תקווה באופק. ברגע שאנחנו לוקחים מאנשים תקווה הם נכבים, נהיים מדוכאים, נהיים חולים יותר כי מערכת החיסון נחלשת, הריכוז והיכולות הקוגניטיביות יורדות, הייאוש גובר, נעשים או אדישים או עצבניים יותר ויש נטייה להתנהגות לא בריאה ואף מסוכנת. האהבה מתקררת מאוד.

אנחנו רואים איך בשנה וחצי האחרונות, המצב בעולם הולך ומדרדר וזה לא משנה מאיזה "צד" של החיסונים והמגפה אנחנו נמצאים. אם לא התחסנת, אתה עד ללחץ הגובר מצד הממשלה והתקשורת להתחסן, לעתים עד לכדי שיימינג. להדרה של אנשים בריאים ממקומות ציבוריים. אם כן התחסנת וקיווית להקלה, עכשיו ההגבלות חוזרות, יש צורך במנות דחף. ההטבות שהובטחו למחוסנים משתנות, וחלקן מתבטלות ונראה כי חוזרים לנקודת ההתחלה. הורים לילדים נמצאים בדילמות קשות עוד יותר ובעיקר לקראת פתיחת שנת הלימודים, עקב הלחץ הגובר לחסן את הילדים ולערוך להם אין ספור בדיקות. כל צד יכול לחשוב מה מוצדק ומה לא, אך העובדה היא שהייאוש גובר והאהבה מתקררת.

על אף שכמו כל אחד אחר, יש לי דעות משלי לגבי החיסון, אני לא אומר לאיש כאן מה כדאי לעשות, חוץ מלהתפלל ולבקש את פני אלוהים ולחקור את הנושא. אני בסה"כ מתאר את הלך הרוח בציבור ואת המציאות כפי שאני מפרש אותה. המצב מכל הבחינות **האנושיות** מייאש!

אבל (!!!) זה אבל גדול, תודה לאל שהאלוהים שלנו הוא אל של תקווה ואחרית, ושכמו בחיים, מיד אחרי פרק י"ג מגיע פרק י"ד, ופרק י"ד מביא עימו מספר בשורות של עידוד ותקווה. חשוב שנזכור שמה שמעודד אותנו המאמינים, עלול להיות בשורת מוות ללא מאמינים, אך אלוהים נותן לאורך כל ההיסטוריה אין ספור הזדמנויות להתעורר, לחזור בתשובה ולשוב אליו. אך מגיע הרגע והרגע הזה קרוב, בו נגמרת לאלוהים הסבלנות. כך גם בחיינו ובמיוחד במצב בו העולם נמצא היום, יש לנו תקווה ואלוהים רוצה לעודד אותנו, גם אם נראה לנו לפעמים שהוא לא שומע או שמאוד מתעכב.

אז איזה מסרים של תקווה יש בפרק י"ד? על חמשת הראשונים יוסי דיבר בשבועיים האחרונים:

1. עתידם של ה-144,000 עומדים עם ישוע על הר ציון (5-1)
2. בישור בשורת העולם ע"י המלאך הראשון (6-7)
3. המלאך השני מבשר על חורבן בבל (8)
4. סופם של המשתחוים לחיה (9-12)
5. הברכה על קדושי וטבוחי הצרה הגדולה (13)
6. משפט הקציר (14-20)

התגלות י"ד 14-20

"14 ראייתי והנה ענן לבן ועל הענן יושב כדמות בן אדם; עטרת זהב על ראשו ומגל חד בידו. 15 ומלאך אחר יצא מן ההיכל, קורא בקול גדול אל היושב על הענן: "שלח את מגלך וקצר, כי באה השעה לקצר, כי יבש קציר הארץ." 16 הטיל היושב על הענן את מגלו על הארץ והארץ נקצרה. 17 ומלאך אחר יצא מן ההיכל אשר בשמים וגם לו מגל חד. 18 מלאך אחר, אשר לו השלטון על האש, יצא מן המזבח ובקול גדול קרא אל האוחז את המגל החד ואמר: "שלח את מגלך החד ובצר את אשכולות גפן הארץ, כי בשלו ענביה." 19 הטיל המלאך את מגלו אל הארץ, בצר את גפן הארץ והשליך אל הגת הגדולה של חרון האלהים. 20 הגת נדרכה מחוץ לעיר והדם יצא מן הגת עד רסני הסוסים למרחק של שלש מאות קילומטר."

השפה שיוחנן משתמש בה בקטע הזה היא מעולם החקלאות, שפה המדברת על קציר ועל בציר. קציר בכתובים לפעמים מסמל דבר חיובי מאוד, שכן הוא מדבר על אנשים שנושעו ומוכנים לקציר הרוחני, כמו למשל בספר מתי פרק ט' 37-38: "אמר אל תלמידיו: "הקציר רב, אבל הפועלים מעטים. לכן התפללו אל אדון הקציר שישלח פועלים לקצירו.""

אבל כשאנחנו קוראים את החלק מספר ההתגלות מבינים מהר מאד שכאן, הקציר מדבר על משהו הרבה פחות חיובי. מדובר על משפט ה' אשר הולך ליפול על יושבי הארץ הלא מאמינים. הקטע מתחיל עם פסוק 14 שם כתוב ש"ראיתי וְהִנֵּה עֲנַן לְבָן וְעַל הָעֲנַן יוֹשֵׁב כְּדַמוֹת בֶּן אָדָם; עֲטָרַת זָהָב עַל רֵאשׁוֹ וּמִגָּל חֵד בְּיָדוֹ." זה לא שיוחנן הפך מחקלאי למטאורולוג, אלא שלענן יש משמעות. אנחנו יודעים שבמדבר ליווה עמוד ענן את עם ישראל, על המשכן במדבר ירד אלוהים בענן. אנחנו יודעים שישוע יבוא בעננים ואפילו כתוב במלכים א' פרק ח' פסוק 12: "אִזְ אָמַר שְׁלֹמֹה יְהוָה אָמַר לְשָׁכֵן בְּעֶרְפֶּל"

אלוהים שוכן בערפל. הענן מייצג את כבוד השכינה, את כבודו של אלוהים. והנה יוחנן רואה ענן לבן ועל הענן יושב כדמות בן האדם. האם יש למישהו ספק מיהו אותו "בן האדם" היושב על הענן? המושג בן האדם מופיע בספר דניאל ז' פסוקים 13-14: "רואה הייתי בחזיונות לילה, והנה עם **ענני השמיים בא אחד הדומה לבן אדם**, ועד עתיק יומין הגיע והובא לפניו. שלטון וכבוד ומלכות ניתנו לו, וכל העמים האומות והלשונות עבדו לו. שלטונו שלטון עולם שלא יסור וממלכתו לא תכלה".

השם בו ישוע קרא לעצמו מספר הפעמים הרב ביותר בשורות הוא "בן האדם". הוא השתמש בו 68 פעמים. עבור יהודי המכיר את הכתובים, המושג "בן האדם" אינו משתמע לשני פנים, וכשישוע השתמש במושג הזה וקרא לעצמו בן האדם, כל מי ששמע מיד הבין שישוע הציג עצמו כמשיח בן האלוהים, כאלוהים עצמו ולכן זה כל כך הכעיס את הפרושים באותם הימים. אך אם זה עדיין לא משכנע אותנו, אז אנחנו קוראים שלראשו היתה עטרת זהב, המציינת מלכות וכבוד. אין לנו כל ספק שמדובר בישוע. אך שימו לב מה יש בידו, מגל חד!

מה ישוע בא לעשות? הוא בא לשפוט! לא מדובר כאן בישוע השה התמים. מדובר כאן על ישוע החוזר כשופט זועם, כאריה הבא לסדר את העניינים על הארץ ולשפוט את כל אלה שמורדים באלוהים. ממש לפני שישוע נצלב, החיילים הרומים לעגו לו ושמו לו כתר של קוצים על ראשו ושמו קנה בידו (במקום שרביט) ולעגו לו. אתם יכולים לקרוא על כך במתי כ"ז-28-30. כמה אירוני עבור העולם, שכאן ישוע חוזר כמנצח, עם מגל חד בידו במקום הקנה הבזוי ועם כתר זהב על ראשו במקום כתר הקוצים. הוא כבר לא אותו אסיר מושפל וחבול אלא שופט העולם! מלך המלכים!

אנחנו פחות מדברים בקהילות על ישוע השופט, אבל תנו לי לומר לכם, שממש לא הייתם רוצים להיות אלה שייפגשו את ישוע כשופט הנורא לכשיבוא לארץ לשפוט את העולם.

אתם תרצו להיות אלה שבאים איתו. הדרך היחידה להימנע מהמשפט הנוראי הזה היא לפגוש קודם את ישוע כשה הנשחט עבור החטאים שלנו. למעשה, הדם הנשפך של ישוע, הוא הדבר היחיד שיגן עליך מפני שפיכת הדם שלך ביום המשפט! וכפי שנראה בפסוק 20 מדובר פה בהרבה מאד דם! אתם מבינים, זה לא משנה אם אנחנו מאמינים בישוע או לא, אין לנו שום דרך להימנע ממפגש איתו. או שנפגוש אותו **כמושיע** שלנו או שנפגוש אותו כשופט שלנו. אם נפגוש אותו כמושיע שלנו, גזר דיננו נחרץ באותו הרגע והוא סופי! גזר דיננו יהיה "זכאי / זכאית" והגמול חיי נצח לצדו בגן עדן.

אם נפגוש אותו **כשופט** שלנו, גזר דיננו נחרץ והוא סופי, אין משא ומתן. גזר הדין הוא אשם / אשמה, והגמול סבל נוראי ונצחי בגיהנום. אין שום דרך אחרת!

פסוקים 15-16: "וּמִלֶּאֱךָ אַחַר יֵצֵא מִן הַהִיכָל, קוֹרֵא בְּקוֹל גָּדוֹל אֶל הַיּוֹשֵׁב עַל הָעֵנָן: "שְׁלַח אֶת מַגְלָךְ וּקְצֵר, כִּי בָאָה הַשְּׁעָה לְקִצְרֵךְ, כִּי יִבֹשׁ קִצְרֵךְ הָאָרֶץ." הַטִּיל הַיּוֹשֵׁב עַל הָעֵנָן אֶת מַגְלוֹ עַל הָאָרֶץ וְהָאָרֶץ נִקְצְרָה."

הפסוקים האלה מהווים מכשול עבור חלק מהפרשנים, משום שאיך ייתכן שמלאך יתן לישוע פקודה ויגיד לו מה לעשות. זה באמת תמוה, אך לדעתי המלאך פשוט מיידע את ישוע שהגיע העת, שהקציר מוכן ושאינ צורך לחכות עוד. הקציר יבש. במילים אחרות נגמר זמן החסד וההמתנה. אלוהים חיכה הרבה מאוד זמן עם המשפט הזה, למעשה מדובר באלפי שנים, אבל גם הכוס של אלוהים מתמלאת והוא לא יכול לשאת עוד את הרוע והטירוף בעולם. המרד נגד אלוהים הגיע לשיאו ולכן הגיעה עת המשפט.

בפסוק 8 המלאך בישר בשמחה על נפילתה של בבל הגדולה וכעת מדובר על קציר המשפט. גם בספר ירמיה אלוהים מקשר בין משפטה של בבל לבין הקציר והבציר ואנחנו קוראים על כך בירמיה נא' 33: "כִּי כֹה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בְּתִבְבֻּל כְּגֶרֶן עֵת הַדְּרִיכָה עוֹד מְעֻט וּבָאָה עֵת הַקִּצְרִי לָהּ:" בבל מייצגת את מוקד טומאות העולם וקשה לי לדמיין עולם יותר "בבלי" מהעולם בו אנחנו חיים היום. עולם בו דברי ישעיה הנביא מפרק ה' פסוק 20 מתגשמים במלוא עוצמתם: "הַיּוֹי הָאֲמָרִים לְרַע טוֹב וְלְטוֹב רַע שְׂמִים חֹשֶׁךְ לְאוֹר וְאוֹר לְחֹשֶׁךְ שְׂמִים מָר לְמֵתוֹק וּמֵתוֹק לְמָר."

בבל שלנו היום כאן בישראל: שר הבריאות מודיע שיפעל לקצר את זמני ההמתנה לניתוחים לשינוי מין מכיוון שמדובר בניתוחים מצילי חיים, ונחשו מי מממן את הניתוחים הכל כך יקרים

האלה? אין יראת אלוהים בעם, אין חוכמה מאלוהים בעם, איש הישר בעיניו יעשה וכוסה של בבל, כאן בישראל מתמלאת בקצב מהיר מאוד. הקציר כמעט מוכן, אם לא כבר. כשהמשפט יגיע, רבים יחשבו איזה אלוהים רע, למה הוא לא הזהיר, למה הוא לא חיכה עוד? בבראשית ט"ו 13-16 אלוהים מדבר עם אברהם ואומר לו: "וַיֹּאמֶר לְאַבְרָם יְדַע תְּדַע כִּי־יָגֵר יְהִיָּה זְרַעְךָ בְּאֶרֶץ לֹא לָהֶם וְעַבְדוּם וְעָנּוּ אֹתָם אַרְבַּע מְאֹת שָׁנָה: וְגַם אֶת־הַגּוֹי אֲשֶׁר יַעֲבֹדוּ יָן אֲנִי וְאַחֲרֵי־כֵן יֵצְאוּ בְּרֶכֶשׁ גָּדוֹל: וְאַתָּה תָּבֹא אֶל־אַבְתָּיךָ בְּשָׁלוֹם תִּקְבְּר בְּשִׂיבָה טוֹבָה: וְדוֹר רְבִיעִי יָשׁוּבוּ הֵנָּה כִּי לֹא־שָׁלֵם עֹנֵן הָאֲמָרִי עַד־הֵנָּה:"

כלומר, אלוהים אומר לאברהם שאחת הסיבות שבני ישראל יהיו 400 שנים במצרים, היא כי הוא הולך לתת 400 שנות חסד לאמורי בארץ כנען, עד שכוס העוון שלהם תתמלא. האמורי היה אחד מהעמים הרשעים ביותר בכנען. פרקים י"ח ו-כ' בספר ויקרא מתארים את החטאים הנוראיים שהם עשו, בעיקר פריצות מינית חסרת תקדים, אך כשקוראים את זה, מבינים שזה כלל לא שונה ממה שקורה בעולם היום וגם כאן בישראל! אלוהים נתן לאמורי 400 שנים! ולנו כעם, הוא נותן כבר כמה אלפי שנים ואנשים עדיין מסרבים לחזור בתשובה ולהתעורר.

אנחנו כמאמינים, כילדיו של אלוהים חייבים להיות מודעים לדברים האלה ולהרחיק את עצמנו ממה שקורה בעולם הזה, כפי שהמערב רחוק מהמזרח. כתוב בפסוק 15 שהמלאך יצא מן ההיכל. על איזה היכל מדובר? נראה כי מדובר בהיכל השמימי, אותו היכל עליו קראנו בפרק ד'. ישוע והמלאך מסתכלים מלמעלה על הארץ והם רואים שהקציר מוכן, אפילו מוכן מדי, ויש משהו מאוד מצמרר בפסוק 16. אלוהים חיכה בסבלנות אלפי שנים, הרעיף חסד ועוד חסד על העולם ועל עמו ישראל. נתן בלי סוף הזדמנויות לחזור בתשובה. למעשה, כל הכתובים מדברים על החסד של אלוהים ועל ההזדמנויות שהוא נתן לאנשים. ואז, בשתי מילים הכל נגמר: "והארץ נקצרה". המשפט יצא לפועל! קצר, קולע ומצמרר! כמו שאמרתי בהתחלה, מה שנותן תקווה לנו, הוא כמו בשורת מוות לעולם, עד כמה שזה מצמרר, עבורנו אלה הן חדשות טובות, אבל עלינו לוודא שאנחנו בצד הנכון של המגל.

פסוקים 17-20

"**17** ומלאך אחר יצא מן ההיכל אשר בשמים וגם לו מגל חד. **18** מלאך אחר, אשר לו השלטון על האש, יצא מן המזבח ובקול גדול קרא אל האוחז את המגל החד ואמר: "שלח את מגלך החד ובצר את אשכולות גפן הארץ, כי בשלו ענביה." **19** הטיל המלאך את מגלו אל הארץ, בצר את גפן הארץ והשליך אל הגת הגדולה של חרון האלהים. **20** הגת נדרכה מחוץ לעיר והדם יצא מן הגת עד רסני הסוסים למרחק של שלש מאות קילומטר."

הנה מלאך נוסף (סה"כ שלושה) מצטרף לישוע וגם בידיו מגל חד! רק מדגיש כמה עוצמתי יהיה המשפט וכמה חד וכואב הוא יהיה ליושבי הארץ הלא מאמינים. אנחנו לא מקבלים הרבה אינפורמציה על המלאך השני עם המגל החד, ואולי זה רק על מנת שוב להדגיש שהמשפט יהיה מאוד עוצמתי, אך גם מאוד קצר ולעניין, יעיל וחד. ואז אנחנו מגיעים למלאך השלישי. מלאך אשר לו השלטון על האש, אשר יצא מהמזבח, והוא קורא אל האוחז את המגל החד לשלוח את מגלו החד ולבצור את אשכולות גפן הארץ כי בשלו הענבים. על המלאך הזה יש קצת יותר מידע, ואנחנו קוראים שהיה לו שלטון על האש! כלומר יש לו סמכות לשלוט על הטבע במידה מסוימת. אנחנו גם קוראים שהוא יצא מן המזבח. על איזה מזבח מדובר?

ובכן, אם אנחנו מבינים שמדובר בהיכל השמימי שממנו המלאכים וישוע יצאו, אז קרוב לוודאי שמדובר במזבח הקטורת עליו למדנו בפרק ו'. מדוע יוחנן דואג לציין שהמלאך יצא מן המזבח? מה עוד אנחנו יודעים על המזבח הזה? אולי אתם זוכרים שכשקראנו על המזבח הזה בפרק ו' קראנו על משהו מאוד מיוחד שהתרחש מתחתיו.

התגלות ו' 9-11

"9 כַּאֲשֶׁר פָּתַח אֶת הַחֹתֶם הַחֲמִישִׁי רֵאִיתִי מִתַּחַת לַמִּזְבֵּחַ אֶת נַפְשֹׁת הַטְּבוּחִים עַל דְּבַר הָאֱלֹהִים וְעַל הַעֲדוֹת שֶׁהִחֲזִיקוּ בָהֶן. 10 וְהֵם צָעְקוּ בְּקוֹל גָּדוֹל: "עַד מַתִּי, אֲדֹנָי הַקְּדוֹשׁ וְאֲמַתִּי, לֹא תִשְׁפֹּט וְתִנְקֶם אֶת דְּמֵינוּ מִיּוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ?" 11 לְכֹל אֶחָד מֵהֶם נִתְּנָה גְלִימָה לְבָנָה וְנֶאֱמַר לָהֶם לְנוּחַ עוֹד זְמַן מְעַט, עַד שְׁיִמְלֹא גַם מִסְפַּר חֲבָרֵיהֶם הַעֲבָדִים וְאֲחֵיהֶם הַעֲתִידִים לְהֵרֵג כְּמוֹהֶם."

נפשות הטבוחים על דבר עדות אלוהים. המאמינים שהגיעו לאמונה בזמן הצרה הגדולה ונטבחו. נפשותיהם היו מתחת למזבח והם זעקו לאלוהים שינקום את דמם. הם התפללו למשפטו של אלוהים. כאשר קראנו בפרק ו' ראינו שתפילתם לא נענתה, אך זה לא אומר שהיא לא התקבלה, אלא שמועד ביצועה פשוט נדחה מעט לזמן הנכון בעיני אלוהים, והדחייה של אלוהים במענה על התפילה לא נובע מפאת חוסר זמן, או אולי כי אלוהים יצא לחופשה בקריביים או בגלל שהוא בדיוק צופה בסדרה האהובה עליו בטלוויזיה ואין לו זמן כרגע. היא נדחתה מתוך חסד ובשל רצונו לחכות לעוד אנשים שיגיעו לאמונה במהלך הצרה.

האם קרה שהתפללת עבור משהו ואין תשובה? שקט! כמה פעמים ביקשת שאלוהים ישוע מישהו שאתה מכיר / אוהב? כמה פעמים ביקשת הכוונה על משהו ואין תשובה? הרבה

פעמים כשאנחנו לא שומעים את התשובה אנחנו מתייאשים ומרגישים שאלוהים פשוט לא מתעניין בתפילות שלנו. ייתכן מאוד אפילו שאותם טבוחים מתחת למזבח הרגישו כך מרוב ייאוש, אחרי כל מה שהם עברו במהלך הצרה. האם הייאוש הזה (כשהתפילה לא נענית) גורם לך להפסיק להתפלל? אז יש לי חדשות טובות בשבילכם: התפילות שלנו לא מנדנדות לאלוהים! זו התקשורת שלנו איתו, הוא נהנה ממנה והוא רוצה שנתפלל אליו יום ולילה. זה שאנחנו לא רואים תשובות מיידיות, זה משום שאנחנו מסתכלים על דברים מהפרספקטיבה המאוד צרה שלנו. אל תפסיקו להתפלל ולהפגיע עבור דברים!

ביעקב ה' 16 כתוב: "גִּדּוֹל כֹּחַהּ שֶׁל תְּפִלַּת צְדִיק בְּפַעֲלָתָהּ." במיוחד בתקופות קשות כמו היום, עלינו להתפלל ללא הרף, גם כשאין חשק וגם כשנדמה שאף אחד לא מקשיב. אלוהים שומע וגדול כוחה של התפילה!

המלאך השלישי קורא לאוחז במגל: "וּבְקוֹל גְּדוֹל קָרָא אֶל הָאוֹחֵז אֶת הַמַּגֵּל הַחַד וְאָמַר: "שְׁלַח אֶת מַגְלְךָ הַחַד וּבְצַר אֶת אֲשַׁכְּלוֹת גֶּפֶן הָאָרֶץ, כִּי בְשָׁלוֹ עֲנִיָּהּ." ככל הנראה הכוונה ב"אוחז במגל" היא המלאך השני עליו קראנו בפסוק 17, משום שישוע כבר שלח את מגלו וקצר את הקציר, ובנוסף, כאשר המלאך הראשון דיבר אל ישוע היה כתוב שהמלאך קרא ליושב על הענן. כאן, החוטאים, המורדים באלוהים, אלה שסירבו לקבל את אלוהים כמושיעים משולים לענבים בשלים. ענבים בשלים מדי. מה עושים עם ענבים בשלים מדי שכבר אי אפשר למכור בשוק? בוצרים אותם ודורכים עליהם, מועכים ומוציאים מהם את המיץ, או במילים אחרות מוציאים מהם את הדם להכנת משקה חזק, תוסס וחמוץ (יין או חומץ).

בד"כ האסוציאציה של יין היא חיובית, אבל יש לנו את יין חרון אפו של אלוהים (פסוק 10 בפרק זה), ויוחנן לא סתם משתמש בדימוי הזה כאן כי המשפט הזה אכן יוציא הרבה מאד דם, כפי שנראה מיד בשני הפסוקים האחרונים.

פסוקים 19-20: "הֵטִיל הַמַּלְאָךְ אֶת מַגְלוֹ אֶל הָאָרֶץ, וּבְצַר אֶת גֶּפֶן הָאָרֶץ וְהַשְּׁלִיךְ אֶל הַגֶּת הַגְּדוֹלָה שֶׁל חֲרוֹן הָאֱלֹהִים. הַגֶּת נִדְרָכָה מִחוּץ לְעִיר וְהַדָּם יָצָא מִן הַגֶּת עַד רִסְנֵי הַסּוּסִים לְמַרְחָק שֶׁל שְׁלֹשׁ מֵאוֹת קִילוֹמֶטֶר." כאן כבר יש לנו קצת יותר פירוט של המשפט עצמו ובגלל שהוא כל כך חמור וכואב, פרשנים רבים מפרשים אותו כאלגורי ומטאפורי ולא כמשהו מציאותי, כי לא יתכן שיהיה כזה משפט כואב. האמנם?

פסוק 19 הוא ללא ספק מטאפורי, ובו החוטאים מדומים לאותה גפן בשלה מדי המושלכת אל הגת ושם המשפט משול לרגלים הדורכות על הענבים בגת. רגליו של ישוע ירמסו את החוטאים וזה ייעשה מחוץ לעיר.

רבים מוצאים כאן אנלוגיות למשפט אלוהים המתואר בישיעה ס"ג ולדברים הכתובים בספר חנוך. גם לא ממש ברור על איזה עיר מדובר, האם זה מחוץ לירושלים, או המשפט שייערך בהר מגידו, כפי שרוב הפרשנים מבינים. כך או כך, החוטאים, האויבים הגדולים של אלוהים יקבלו את משפטם ויושפלו באופן כה עוצמתי הרחק מהעיר והדם. כמות הדם שתזרום היא אדירה. דם לאורך של 300 מאות קילומטרים עד לגובה הרסן של הסוסים. כלומר מדובר בנהר של דם באורך 300 ק"מ ובעומק של כמטר וקצת. זה בלתי נתפס!

קוראים את כל זה וזה לא נתפס והאמת שזה גם די מפחיד! אז איפה התקווה אתם שואלים? הרי בהתחלה אמרתי שזהו מסר של תקווה ושכל הפרק הזה נותן לנו תקווה. אז כפי שאמרתי, מה שמהווה תקווה עבורנו הוא כמו בשורת מוות לחוטאים. אבל התקווה שלנו היא שבישוע יש לנו מפלט, ואם אתם מאמינים בישוע כמוני, אז החדשות הטובות הן, שאנחנו לא נהיה פה כשכל זה יקרה.

1 תסלונים ה' 9-11 כתוב:

"9 כי אלהים לא יעֲדֵנו לְזַעַם, אֶלָּא לְנַחַל יְשׁוּעָה עַל־יְדֵי אֲדֹנָינוּ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ 10 אֲשֶׁר מֵת בְּעַדְנוּ לְמַעַן נַחֶיָה יַחַד אִתּוֹ, בֵּין שְׁאֵנוּ עֲרִים בֵּין שְׁאֵנוּ יְשָׁנִים. 11 עַל כֵּן עֹדְדוּ זֶה אֶת זֶה וּבְנוּ אִישׁ אֶת אַחִיו, כְּפִי שְׁאֵתֶם גַּם עֹשִׂים."

משפט אלוהים זהו השלב בו הוא שופך את זעמו על הלא מאמינים, ואנחנו **לא** יועדנו לזעמו של אלוהים! זה מאד ברור מהכתובים. אז תתעודדו. אבל מעבר לעידוד ברמה האישית, זה הזמן לעשות הכל כדי שכל מי שאנחנו מכירים, ישמע את הבשורה הטובה, שישוע מת בעדנו למען נחיה יחד איתו.

אני חושב שהמשפט הזה שלמדנו עליו היום מתואר גם בפרקים 16 ו-19 ועוד נלמד עליו. להזכירכם, אנחנו מצאים כעת בהפסקה של הרצף הכרונולוגי ולמעשה סיימנו אותה היום. אבל השורה התחתונה שלנו היום היא אולי זו: אנחנו היום כמו בדורו של נוח. נוח הזהיר אנשים במשך למעלה מ-100 שנים ובנה את התיבה. נוח הזהיר אנשים ממה שעתיד לקרות בעולם אם אנשים לא יחזרו בתשובה ויתעשתו.

העולם בתקופתו של נוח היה חוטא כמו היום ואלוהים לא יכול היה לשאת זאת עוד. העולם הסתכל על נוח כעל "קונספירטור" משוגע ואכן, במשך כ-120 שנה תיאוריית המבול של נוח היתה קונספירציה גדולה והזויה. אבל אז המים הגיעו.

גם אנחנו צריכים להיות הנוח בדור שלנו. החדשות הרעות הן שלהיות נוח זה מאוד לא נוח.

החדשות הטובות הן, שכשיגיע "המבול", כל המאמין בישוע כמושיעו ינוח בשלום בתוך התיבה המוגנת, עם ישוע!

זו התקווה שלנו!